

■ «... ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ γεύθηκε τὴν τροφή ποῦ τοῦ εἶχε δώσει Ἐκεῖνος...»

Ἀπὸ τὸν Βίο τοῦ Ὁσίου Συμεὼν τοῦ ἐπιλεγομένου Παλαιοῦ

† 26η Ἰανουαρίου

Στίχοι

*Τὸν χοῦν παλαιῆ Συμεὼν ἀπεξύσω,
Ἐχθροῦ παλαιοῦ λεπτύνας εἰς χοῦν κάραν.*

...**Αὐτὸς λοιπὸν** τὸν περισσότερο καιρὸ ἐζήσε στὴν ἔρημο, σὲ μιὰ μικρὴ σπηλιὰ καὶ δὲν ἔβλεπε ψυχὴ ἀνθρώπινη. **Π**ροτιμοῦσε νὰ μένη μόνος καὶ προσευχόταν συνεχῶς στὸν Θεὸ τῶν ὅλων. **Γ**ιὰ τροφή εἶχε τὰ χόρτα ποῦ φυτρώνουν ἀπὸ μόνα τους καὶ τρώγονται.

Αὐτὴ ἡ ἀσκησι τοῦ χάρισε πλούσια τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε νὰ διατάζη καὶ τὰ πλέον ἄγρια καὶ φοβερὰ θηρία. **Τὸ** χάρισμά του αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ ὄχι μόνο στοὺς εὐσεβεῖς, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀπίστους Ἰουδαίους. **Ἔ**τσι μερικοὶ ξεκίνησαν γιὰ κάποια ἀνάγκη νὰ πᾶνε σὲ ἓνα φρούριο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς κατοικημένης περιοχῆς. **Ξ**έσπασε ὁμως ραγδαία βροχὴ καὶ μπόρα. **Χ**άνουν τὸν δρόμο γιὰτὶ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν μπροστά τους. **Π**εριπλανῶνται στὴν ἔρημο, χωρὶς νὰ βρίσκουν οὔτε χωριό, οὔτε σπηλιὰ, οὔτε διαβάτη.

Παραδέρνοντας στὴν στεριά, σὰν τοὺς θαλασσινοὺς, φθάνουν σὰν σὲ λιμάνι στὴν σπηλιὰ τοῦ θείου Συμεώνη. **Β**λέπουν ἓναν ἄνθρωπο σκελετωμένο καὶ ρυπαρὸ ποῦ εἶχε ρίξει στοὺς ὤμους του μιὰ κουρελιασμένη προβειά. **Τ**οὺς εἶδε καὶ τοὺς χαιρέτησε. **Ἦ**ταν καταδεκτικὸς καὶ τοὺς ρώτησε γιὰτὶ ἦλθαν. **Ἦ**ταν τοῦ

διηγήθηκαν τι εἶχε συμβῆ καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς δείξει τὸν δρόμο γιὰ τὸ φρούριο, τοὺς εἶπε:

«Περιμένετε καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω εὐθὺς ἀμέσως ὁδηγοὺς ποὺ θὰ σᾶς δείξουν τὸν δρόμο ποὺ θέλετε».

Αὐτοὶ δέχθηκαν καὶ ξεκουράζονταν. Τὴν ὥρα ποὺ κάθονταν, ἦλθαν δύο λιοντάρια ποὺ τὸ βλέμμα τους δὲν ἦταν ἄγριο, ἀλλὰ κουνούσαν τὴν οὐρά, σὰν νὰ βρισκόντουσαν μπροστὰ στὸν κύριό τους καὶ νὰ ἔδειχναν ἔτσι τὴν ὑποταγή τους. Ὁ Ἅγιος διέταξε μὲ νεύματα τὰ λιοντάρια νὰ ξεναγήσουν τοὺς ἄνδρες καὶ νὰ τοὺς πᾶνε σὲ ἐκεῖνο τὸν δρόμο, ποὺ ἀφίνοντάς τον περιπλανήθηκαν.

Κανένας νὰ μὴ νομίση ὅτι ἡ διήγησις εἶναι παραμῦθι. Ἀκόμη καὶ οἱ κοινοὶ ἐχθροὶ τῆς ἀλήθειας μαρτυροῦν γιὰ τὴν ἀλήθειά της. Γιατὶ αὐτοὶ ποὺ εἶχαν τὴν τύχη νὰ εὐεργετηθοῦν, αὐτοὶ καὶ τὸ διακήρυξαν. Ἐμένα μου τὸ διηγήθηκε ὁ μέγας Ἰάκωβος. Εἶπε πὼς ἦταν μπροστά, ὅταν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διηγόταν τὸ θαῦμα στὸν θεοσεβῆ Μάρωνα. Ἐκείνον λοιπὸν ποὺ δὲν πιστεύει τοὺς Ἰουδαίους ποὺ μαρτυροῦν γιὰ τὸ θαῦμα τῶν Χριστιανῶν, πὼς δὲν θὰ ἦταν φυσικὸ νὰ τὸν ποῦμε πιὸ ἄπιστο καὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους; Γιατὶ καὶ ἐκείνους ποὺ εἶναι ἐχθροί, ἐν τούτοις τοὺς νικοῦν οἱ ἀκτίνες τῆς ἀλήθειας καὶ ὑποχωροῦν. Οἱ καλοθελητὲς ὅμως καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς νομίζομε πιστοὺς, δὲν πιστεύουν οὔτε τοὺς ἐχθροὺς ποὺ μαρτυροῦν τὴν δύναμι ποὺ ἔχει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ...

* * *

Ἦταν καλοκαίρι, καιρὸς θερισμοῦ, καὶ πηγαιναν τὰ δεμάτια στὰ ἀλώνια. Κάποιος ποὺ δὲν ἀρκέστηκε στοὺς καρποὺς τῶν δικῶν του κόπων, ἀλλ' ἐπιθυμοῦσε καὶ ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων, ἀφαίρεσε μερικὰ ἀπὸ τὰ δεμάτια τοῦ γείτονα καὶ προσπαθοῦσε μὲ αὐτὰ νὰ μεγαλώσῃ τὴν δική του θυμωσιά. Ἀμέσως ὅμως ὁ Θεὸς ἔβγαλε τὴν ἀπόφασιν γιὰ τὴν κλοπὴ. Ἐπεσε ἀστροπελέκι καὶ τὸ ἀλῶνι ἔπιασε φωτιά. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ἔτρεξε στὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ Συμεών, ποὺ εἶχε στήσει τὴν σκηνή του ὄχι μακρὰ ἀπὸ τὸ χωριό. Διηγήθηκε τὴν συμφορὰ, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νὰ ἀποκρύψῃ τὴν κλοπὴ. Ὅταν ὅμως τὸν διέταξε νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια, ὡμολόγησε τὴν κλοπὴ καὶ κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ πάθος του. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ Θεοῦ τὸν πρόσταξε νὰ προκαλέσῃ τὴν λύσιν τῆς τιμωρίας μὲ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ἀδικίας.

«Δίνοντας πίσω», τοῦ εἶπε, «ἐκεῖνα τὰ δεμάτια, θὰ σβήσῃ ἡ φωτιά ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανόν».

Ἦταν τότε νὰ βλέπης ἐκεῖνον νὰ τρέ-
χη καὶ νὰ φέρη πίσω στὸν ἀδικημένο τὰ
στάχυα ποὺ εἶχε κλέψει καὶ τὴν φωτιά νὰ
σβήση χωρὶς νερὸ μὲ τὴν προσευχὴ καὶ
τις δεήσεις τοῦ ἁγίου Γέροντα...

* * *

Λένε πὼς ὅταν ὁ Συμεώνης ἔφθασε στὸ βουνὸ ποὺ εἶχε τόσο πο-
θήσει, σὲ ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸν τόπο ποὺ ὁ Μωϋσῆς ἀξιώθηκε νὰ δῆ
τὸ Θεὸ (ὅσο ἦταν δυνατὸν νὰ Τὸν δῆ μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύσι), ὁ
θαυμαστὸς ἐκεῖνος Γέροντας γονάτισε καὶ δὲν σηκώθηκε πρὶν νὰ
ἀκούσῃ καθαρὰ τὴν φωνὴ τοῦ Κυρίου τῶν ὄλων νὰ τοῦ γνωρίζῃ
πὼς εἶχε πάρει τὴν θεία Χάρι. **Ἐ**πειδὴ ὅλη τὴν ἑβδομάδα ἔμεινε ἔτσι
γονατισμένος καὶ καμπουριασμένος καὶ δὲν εἶχε βάλει οὔτε μπου-
κιά στὸ στόμα του, ἢ φωνὴ ποὺ ἀκούστηκε τὸν πρόσταξε νὰ πάρῃ
αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔφεραν καὶ νὰ τὰ φάῃ ὅλα μὲ προθυμία. **Ἄ**πλωσε τότε
τὸ χέρι του. **Β**ρῆκε τρία μῆλα. **Τ**ὰ ἔφαγε ὅπως διατάχθηκε, γέμι-
σε δύναμι καὶ χαιρέτισε μὲ εὐχαρίστησι, ὅπως ἦταν φυσικό, τοὺς
συντρόφους του. **Γ**εμάτος λοιπὸν χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ἀναχώρησε,
ἀφοῦ ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ γεύθηκε τὴν τροφή ποὺ τοῦ
εἶχε δώσει Ἐκεῖνος.

* * *

Ἢταν γύρισε, ἔχτισε δύο ἀσκητήρια. **Τ**ὸ ἓνα στὴν πλαγιά τοῦ
βουνοῦ καὶ ἔχομε μιλήσει γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἄλλο κάτω ἀπὸ τὸ πρῶτο,
ἀκριβῶς στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ. **Σ**τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ συγκέν-
τρωσε ἀσκητὲς τῆς ἀρετῆς καὶ γύμνασε στὴν ἀσκησι καὶ τούτους
καὶ ἐκεῖνους.

Τοὺς δίδασκε γιὰ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀνταγωνιστῆ
καὶ συγχρόνως τοὺς ὑποσχόταν πὼς θὰ ἔχουν τὴν εὐνοια τοῦ
ἀγωνοθέτη Θεοῦ. **Π**αρακαλοῦσε τοὺς μαθητὲς νὰ ἔχουν θάρρος.
Τοὺς ἐμψύχωνε καὶ τοὺς παρακινοῦσε νὰ φέρωνται μὲ ταπει-
νοφροσύνη στοὺς συνασκητὲς τους. **Τ**οὺς παράγγελλε ἀκόμη νὰ
εἶναι μεγαλόψυχοι στοὺς ἐχθρούς.

Διδάσκοντας τέτοια, ζώντας μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, πραγματο-
ποιώντας τόσο μεγάλα θαύματα καὶ ἀκτινοβολώντας μὲ κάθε
τρόπο, δέχθηκε τὸ τέλος τῆς γεμάτης κόπο ζωῆς του. **Ἐ**φυγε γιὰ
τὴν αἰώνια καὶ γαλήνια ζωὴ, ἀφίνοντας ἄσβεστη δόξα καὶ μνήμη
ποὺ θὰ παραμένῃ ὡς τὸ τέλος τῶν αἰώνων.

Ἢ μακαρισμένη καὶ τρισμακαρισμένη μητέρα μου εἶχε τὴν
εὐτυχία νὰ ἀπολαύσῃ τὶς εὐλογίες τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ καὶ πολλὰς
φορὲς μοῦ διηγόταν πολλὰ ἀπὸ τὰ θαύματα του.

Παρακαλῶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὴν δύναμι τοῦ καὶ ἀπὸ τὴς πρεσβεΐες τοῦ καὶ ξέρω καλὰ πὼς θὰ τὸ ἐπιτύχω. ☩ εἰσακούση τὴν δέησί μου, γιατί μιμεῖται τὴν φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου τῶν ὄλων.

+

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἄμήν!*

(*) Θεοδωρήτου Κύρου, *Φιλόθεος Ἱστορία Α'* (Βίοι ἀσκητῶν ποὺ ἔζησαν γύρω ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τὸν Ε' αἰῶνα), Σειρὰ Ἄνθη τῆς Ἐρήμου, 7, σελ. 88-95, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Κεχροβουνίου Τήνου, Ἀθῆναι 1974. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.